

Rondom Tien maakt het spannender

Vrijdag, zeven uur, anderhalf uur voordat Rondom Tien begint. In de studio galmt de stem van wijlen Freddy Mercury. Presentatrice Violet Falkenburg, met draaiboek in de hand: „Ik zeg: Freddy is jullie idool en dan knikken ze.” Een stand-in, steeds van stoel verspringend, speelt met gemak de verschillende publieksrollen, zodat de vijf camera's hun camerastandpunten kunnen oefenen. Over „fans” gaat deze aflevering van Rondom Tien. Sinds kort doet Violet Falkenburg — naast Henk Mochel — de presentatie.

Sinds enkele weken wordt het programma rond half negen uitgezonden. Beleid van bovenaf: Rondom Tien moet het opnemen tegen onder andere Medisch Centrum West. Niet met ander amusement maar met een informatief programma, zodat de NCRV een andere groep kijkers trekt die na het Journaal blijft doorkijken, zo hoopt de leiding.

Violet Falkenburg maakt het programma „live” in tegenstelling tot Mochel. „Zo praat je rechtstreeks tegen die man met nootjes op de bank. De sfeer is anders dan in een opgenomen programma, echter,” vindt ze.

Live is spannend, maar heeft zijn nadelen, je kan er niets meer uitmonteren, niets overdoen. „Live heb je vaak een minder goed programma. Je hebt geen keuze, je kunt niet manipuleren.”

Maar live televisie appelleert aan de echtheid van het leven, vindt ze. Als Rondom Tien pretendeert de spiegel van de ziel te zijn, dan moet je ook de minder goede dingen maar laten zien.

Ze liet bij aanvang weten niet alleen bulten, zweren en fobieën te willen behandelen, maar meer geïnteresseerd te zijn in maatschappelijke onderwerpen en in het zieleleven van de gasten. „Dat luistert nauw. Het is balanceren op het scherp van de snede. Soms tegen tranentrekkerij aan. Maar bij de NCRV wordt dat niet extra benadrukt. Daar zou ik niet aan mee willen werken. Alleen al om programmatische redenen; een persoon die steeds in huilen uit-

barst, kan zijn verhaal niet goed vertellen.”

Het publiek vindt het soms gênant als je vraagt naar emoties en gevoelens, viel Falkenburg al eens op in een programma over kampeervaringen. Waar was je bang voor? vroeg ze tot verontwaardiging van de luisteraars. Dat vraag je toch niet, vonden die. Maar ze is interviewer en geen maatschappelijk werkster, vindt Falkenburg.

Het programma moet voor het publiek van rond half negen wat aantrekkelijker en spannender gemaakt worden, was de opdracht van „boven”. De onderwerpen worden wat luchtiger, minder „wroeterig” en er worden meer confrontaties gezocht. In de volgende uitzending, over bi-seksualiteit kunnen de kijkers ook rechtstreeks bellen om de spanning in het programma te verhogen. Het vaste publiek van Rondom Tien moet kennelijk nog even wennen. In een onlangs uitgezonden programma over kleinkinderen en grootouders, die elkaar niet meer zagen vanwege de scheiding van de ouders, werd via de televisie de confrontatie gezocht tussen kleinkind en grootouder. Een woedend NCRV-lid zegde daarop verontwaardigd op.

Falkenburg: „Het publiek van Rondom Tien is de confrontatie niet gewend en voelt plaatsvervangende schaamte: stel dat ik het mij zou gebeuren.”

De gasten in het programma zoekt eindredactrice Leida Bruijn vooral via verenigingen. Vroeger werden er oproepen in kranten geplaatst, maar die methode is volgens Bruijn al „afgeroomd.” De voorgesprekken doet de eindredactrice terwijl Violet Falkenburg er zwijgend bij zit „als dat domme blondje uit de Betuwe”, zegt ze zelf. Haar aanwezigheid bij de voorgesprekken verlaagt de drempel voor de gasten tijdens de uitzending. Uit een onderzoek door het Instituut voor de Journalistiek in Utrecht vorig jaar bleek dat mensen het vertellen van hun verhaal op televisie haast als therapeutisch ervaren. Of dat zo is, kun-

Violet Falkenburg zoekt kleding uit voor de presentatie van Rondom Tien.

Foto Ad Nuis - de Volkskrant

nen Falkenburg en Bruijn niet bevestigen. Dat is meer een zaak voor de gast zelf, menen ze en ze houden er geen rekening mee. Tevoren waarschuwen ze wel: realiseert u zich dat u morgen bij de groenteboer herkend wordt.

Een voorbeeld, binnenkort in het programma over bisexualiteit. Falkenburg en Bruijn, elkaar aanvullend: „De ouders van een meisje dat zich heeft aangemeld, weten niet dat ze biseksueel is. Ze moet het dus eerst aan haar ouders vertellen. Moeten wij dan zeggen: je moet maar niet meedoen, daar krijg je gedonder mee. Het meisje kiest zelf.” De gasten worden op

die manier in hun waarde gelaten en na van de uitzending wordt er gewoonlijk nog even met ze doorgepraat.

Falkenburg ziet wel enig verschil met andere probleempraatprogramma's: „Wij werken meer thematisch. Iemand als Paul Wittenman doet dat ook, maar die zit meer op het informatieve vlak, wij gaan meer in op de beleving.”

Na afloop van de uitzending blijven de gasten in de bar rondhangen. Violet Falkenburg blijft er. Er wordt geflirt. Violet te mi van twee bezoekers. Voor h boek.

Ellen